

VERSIÓ ORIGINAL · 2012

Recull de debats i conferències

VO 05

**MÉS ENLLÀ DE
L'AUSTERITAT:
PROPOSTES PER
RELLANÇAR
L'ECONOMIA I EL
PROJECTE EUROPEU**

Martin Schulz

President del Parlament Europeu

Fundació
Rafael Campalans

Martin Schulz

President del Parlament Europeu

En aquest V.O. recollim la intervenció de Martin Schulz, president del Parlament Europeu, al fòrum Primera Plan@ d'El Periódico de Catalunya, el 2 de maig de 2012, en el marc de la seva visita a Barcelona.

Martin Schulz
President del Parlament Europeu

MÉS ENLLÀ DE L'AUSTERITAT: PROPOSTES PER RELLANÇAR L'ECONOMIA I EL PROJECTE EUROPEU

Bon dia a tothom, moltes gràcies per la seva invitació. Espero haver-ho pronunciat bé en català. Vull donar-li les gràcies al senyor Hernández per les seves amables paraules de benvinguda. Senyores i senyors, per a mi és un gran honor poder estar aquí amb vostès aquest matí per intercanviar algunes reflexions sobre com Europa pot sortir de la crisi que l'afecta en aquest moment.

En la meva opinió, la UE es troba en la crisi més profunda en què s'ha trobat mai. No negaré que, com un dels tres presidents d'institucions europees, estic preocupat, molt preocupat, i no només per l'estat en què es troba la UE i els seus estats membres, sinó també perquè penso --i ho dic tal com ho penso, no ocultaré res, i això malgrat que sé que molts no volen que sigui tan clar en les meves paraules --que per primera vegada estem en una situació en què la UE pot fracassar i hem de parlar obertament de l'existència d'aquest perill, perquè aquest perill només el podem eliminar si el definim, si el descrivim. El gran problema que tenim és que la UE és tan forta com els seus estats membres volen que sigui. La situació no és com la descriuen alguns, com volen fer-nos creure alguns, la UE no crea els seus estats membres. Espanya no va ser creada per Brussel·les, la RFA no és una creació de les institucions europees, sinó a la inversa. Són els estats membres els que creen, els que formen la UE, i aquest és un punt molt important, senyores i senyors, perquè les ciutadanes i els ciutadans europeus, molts d'ells, pensen que el desenvolupament econòmic d'Europa és únicament resultat de la política de les institucions europees, i això és incorrecte, és fals. La política europea, en primera línia i especialment pel que fa a l'euro, és una política decidida pels caps d'Estat i de Govern dels països de la zona euro.

“
Per primera
vegada estem
en una situació
en què la UE
pot fracassar i
hem de parlar
obertament
de l'existència
d'aquest perill

”

El president de la República Francesa, Nicolas Sarkozy, diu que el Govern d'Europa som la senyora Merkel i jo. “Le gouvernement de l'Europe c'est Angela et moi”, va dir textualment, i en la següent frase ens diu: “Europa està mal governada”, “L'Europe est mal gouvernée”. Jo no he de comentar això, els ho deixo a vostès, però fa la impressió que jo decideixo, diu ell, conjuntament amb la senyora Merkel i altres caps d'Estat i de Govern, per a, en la següent frase, dir ambé: “Europa està malt governada”. I llavors apunta amb el dit a les institucions de la UE, a la Comissió Europea, al Parlament Europeu, i aquesta divisió de treball és catastròfica per a Europa. La divisió de treball en el sentit de dir que tot allò que és bo i que ve d'Europa és el resultat del treball dels caps d'Estat i de Govern. Quan el Consell Europeu es reuneix a Brussel·les i pren una decisió --cosa estranya, però de tant en tant en pren alguna--, mai veuen vostès un cap d'Estat o de Govern en una roda de premsa dient: “Mirin, nosaltres, com a òrgan europeu, hem trobat una solució...”. No, hi ha 17 o 27 conferències de premsa en què cada cap d'Estat o de Govern diu: “Jo he convençut els meus col·legues d'aquesta cosa o d'aquella altra”. Però si hi ha un fracàs també es produeixen les mateixes conferències de premsa i la comunicació és unitària, la mateixa per a tots: “La culpa és de Brussel·les”.

Aquesta divisió, segons la qual l'èxit és nacional i el fracàs és europeu, és un missatge que evidentment arriba als ciutadans i ciutadanes. És un missatge que em sembla escandalós, hi estic en contra i, per tant, per començar, he de dir que, si continuem permetent-nos el luxe de col·locar els particularismes nacionals per sobre de la idea comuna d'Europa, el fracàs de la UE és possible, no està exclòs. Per tant, necessitem una estratègia diferent, hem de tornar al mètode comunitari.

El mètode comunitari, senyores i senyores, es considera molt sovint que és una qüestió simplement tècnica. Es diu que és el mètode que s'utilitza a Brussel·les per aprovar la legislació, i això és erroni, és fals. El mètode comunitari és una filosofia sobre la qual es va fundar la UE i significa que els països grans, mitjans i petits d'aquest continent, els països rics i els que no ho són, els països molt poblats i els que no ho estan tant, poden aconseguir un intercanvi d'interessos just a partir d'una heterogeneïtat d'interessos. Això es pot treballar, es pot fer dins d'unes institucions comunitàries. Es treballa sobre la base del respecte mutu i sobre la base del respecte dels interessos dels altres i tenint en compte les peculiaritats, el caràcter heterogeni que té cada país. Això és el mètode comunitari, un equilibri d'interessos de països grans i petits, de països rics i dels que no ho són, dels que són més forts i dels que ho són menys, en unes institucions que existeixen per aconseguir aquest punt d'equilibri entre els interessos de tots. Em refereixo especialment al Parlament Europeu i a la Comissió Europea, però també s'ha de mencionar el Consell Europeu.

Des de l'entrada en vigor del Tractat de Lisboa, no obstant, estem veient que el Consell Europeu existeix com a òrgan pròpiament dit, amb el senyor Rompuy al capdavant. Aquí ja no estem veient un punt d'equilibri entre diferents interessos, el principi d'unanimitat és el que estem tornant a veure. Nosaltres esperàvem molt, pensàvem que Europa seria així més eficient, que prendria més decisions, que seria més dinàmica, pensàvem que això s'aconseguiria a través de la votació per majoria... Ara bé, a través de la creació del Consell Europeu de caps d'Estat i de Govern --que, sigui dit de passada, entra en els detalls dels actes legislatius, que intenta fer-los seus, els caps d'Estat i de Govern han entrat a examinar l'últim detall de la legislació--, a través d'aquest mètode, i per la porta del darrere, introduïm una altra vegada el principi d'unanimitat en el Consell Europeu, s'aplica aquest principi al Consell Europeu.

El Govern d'Europa som Angela i jo, perquè sense Angela i sense mi no hi ha unanimitat. I a través de la reintroducció del principi d'unanimitat, del mètode de presa de decisions per unanimitat, i tenint en compte les disparitats econòmiques importants que tenim a la UE, ens trobem que ja no podem arribar a aquest punt d'equilibri entre els grans i petits, que no ho són, el que tenim és una confrontació d'interessos els uns contra els altres. Això em recorda més el Congrés de Viena que el Consell Europeu, francament. I per això la meva primera tesi és que, si no aconseguim tornar a l'aplicació com a principi de base del mètode de decisió per majoria, si no aconseguim que primi l'interès comunitari i no l'interès de l'estat individual, si no aconseguim això, no excloc que la UE, tal com la coneixem avui, pugui fracassar.

En segon lloc, tenim uns desenvolupaments a Europa que ens empenyen cap a la desparlamentació, sota la pressió de les decisions dels caps d'Estat i de Govern, que no critico. Segurament no tenien alternativa, però vistos els actes, vista la situació, els caps d'Estat i de Govern han hagut de reaccionar ràpidament, han hagut de crear amb rapidesa estructures, en les quals s'ha invertit moltíssims diners per defensar l'euro, cosa que em sembla bé. Ara, això significa que hi ha cada vegada menys participació parlamentària, i em refereixo amb això tant als parlaments nacionals com al Parlament Europeu, perquè les decisions que es prenen al Consell Europeu i les decisions que es prenen entre els caps d'Estat i de Govern de la zona euro, aquestes decisions només se sotmeten als parlaments per a la seva ratificació. Els parlaments nacionals poden dir sí o no, però ja no poden tenir cap influència sobre el contingut d'aquestes decisions.

Tampoc no es permet que el Parlament Europeu prengui una decisió. En el pacte fiscal, això s'ha traduït en el següent: el president del Banc Central Europeu hi participarà, el president de la Comissió Europea també hi participarà amb els caps d'Estat i de Govern, però no hi participarà el president del Parlament Europeu. Aquesta és una de les raons per les quals vaig dir: "Jo em quedo, no surto", malgrat que això no ho diu el tractat, perquè davant una política que arriba tan lluny com el pacte fiscal, una

“
El mètode comunitari és una filosofia sobre la qual es va fundar la UE i significa que els països grans, mitjans i petits d'aquest continent, els països rics i els que no ho són, els països molt poblats i els que no ho estan tant, poden aconseguir un intercanvi d'interessos just a partir d'una heterogeneïtat d'interessos
 ”

política que afectarà tan directament els ciutadans i ciutadanes com ho farà el pacte fiscal, no accepto que es pugui fer sense un acompanyament parlamentari europeu. Que em facin fora els caps d'Estat i de Govern, si volen. De Gaulle, als anys 60, va portar a terme la política de la "cadira buida", jo porto a terme la política de la "cadira ocupada", em quedaré assegut. Crec que, com a Parlament, a vegades s'ha de lluitar pels propis interessos.

Però jo els vull explicar a què em refereixo quan parlo de desparlamentarització d'Europa. El pressupost, el seu pressupost --i d'això en vaig parlar amb el senyor Rajoy divendres a Madrid--, els pressupostos dels estats membres de la UE s'hauran de presentar en el futur com a esborrany. El projecte de pressupost d'Espanya, d'Alemanya, de França, d'Itàlia, de Finlàndia... Els projectes de pressupostos, en el futur, quan els ministres de Finances aprovin i presentin els pressupostos, ja no es presentaran a la Comissió de Pressupostos del Parlament nacional, sinó que primer s'hauran de presentar a funcionaris de la Comissió Europea a Brussel·les per a la seva revisió, i aquesta revisió es farà d'acord amb uns criteris no aprovats al Parlament Europeu, sinó que s'han desenvolupat únicament dins de la Comissió Europea. La base per a la revisió dels pressupostos, Informe de creixement anual, així es dirà aquesta revisió. També hi ha unes orientacions, unes directrius econòmiques. Això es comunicarà al Parlament Europeu, però no se li sotmetrà res per a aprovació.

Vull dir, amb tota claredat, que abans que un diputat del Parlament espanyol vegi el projecte de pressupost del seu ministre d'Economia i Hisenda, els funcionaris hauran vist ja el text. Aquests funcionaris faran una valoració, els criteris de la qual no hauré decidit nosaltres, els diputats del Parlament Europeu, i que es dirà El semestre europeu

La UE s'està desenvolupant en una direcció que ens porta cap a la conversió de tot en qüestions administratives. Ja tot és administració, per exemple, el pressupost. El Parlament té un dret fonamental que és decidir sobre el pressupost, i ara això ja no serà així: el pressupost quedarà sotmès d'entrada a un procés que és merament administratiu, i això ho saben els caps d'Estat i de Govern i volen que sigui així. Jo no sé si tots els diputats nacionals estan tan ben informats, no sé si ho saben, tampoc sé si tots els diputats europeus ho saben exactament, però qualsevol que se n'assabenta diu: "No, no, això no ho vull". Jo el que dic, senyores i senyors, és el següent: això no és possible. I no és possible perquè, si es prenen decisions de pressupostos tal com s'estan prenent en aquests moments, amb retallades de milers de milions, retallades que afecten directament les ciutadanes i els ciutadans, i no es té la impressió que aquesta decisió ve d'una decisió sobirana del Parlament o d'una decisió sobirana del Parlament Europeu, és a dir, nacional europeu, sinó que és un acte merament administratiu, jo entenc en aquest context que hi hagi persones que perdin la seva confiança en les administracions nacionals i europees. Si es produeix la pèrdua de confiança en la credibilitat institucional, estem al principi del final de les estructures democràtiques i aquest és un procés que està en marxa a Europa. La gent perd la confiança, jo ho entenc.

La setmana passada, senyores i senyors, em vaig reunir amb 27 joves espanyols, homes i dones, d'entre 18 i 30 anys. Vaig parlar amb ells, representants d'aquest país, d'una generació d'aquest país --com podrien ser representants de la mateixa generació en qualsevol altre país-- , probablement la generació més ben formada que ha tingut mai aquest país, i cap tenia feina. Tots estaven a l'atur, tots: una jove arquitecta que em va dir: "Emigraré a Llatinoamèrica perquè els arquitectes a Espanya no tenim res a fer"; un jove diplomàtic que tenia un contracte temporal en una ambaixada i que va ser acomiadat; un jove enginyer; un jove gestor bancari, etcètera. I no em van dir "ho estem espatllant tot", no em van dir "la culpa és de l'Estat espanyol", no em van dir "és la UE la que en té la culpa"... Era gent sense prejudicis, era gent que argumentava d'una forma molt lògica, i el missatge que em van transmetre va ser un missatge que puc entendre perfectament. El missatge era: "Esteu disposats a aprovar 750.000 milions per salvar els bancs, les asseguradores, etcètera, però no voleu invertir ni un euro en nosaltres". Segurament, aquesta afirmació no és correcta, però és la sensació que tenen i és una sensació que l'hem de prendre molt seriosament, perquè si no ho fem, si els diem a aquests joves "mireu, ja us apanyareu, vosaltres mateixos", després no ens ha d'estranyar que ens diguin: "Mireu, si aquesta és l'Europa que ens prometeu, ho sento, no ens interessa". La meua resposta és que hem de fer un esforç comú,

“
Si es produeix una pèrdua de confiança en la credibilitat institucional, estem al principi del final de les estructures democràtiques i aquest és un procés que està en marxa a Europa
 ”

un esforç dels estats nacionals, que formen aquesta unió.

Tal com he dit al principi de la meua intervenció, no som un estat federal europeu, jo no sóc el president d'un Parlament federal europeu i el senyor Barroso no és el canceller d'un govern federal europeu. Som una unió d'estats sobirans, on tenim una estructura mixta combinada, unes competències comunitàries i competències dels estats membres, i aquestes competències les hem d'unir, les hem de combinar. I aquesta força que té la UE, que tenen els 500 milions de persones que hi ha en 27 països europeus --continuem sent el continent més ric del món--, aquesta potència, aquesta força, hem de ser capaços de mobilitzar-la.

“

**Som rics, però la distribució de la riquesa no és justa (...)
L'impost sobre les transaccions financeres no és una qüestió d'ideologies, és una qüestió de justícia**

”

Senyores i senyors, vull dir-los dues coses, dues frases que m'han afectat molt els últims mesos. La primera frase és d'un ambaixador llatinoamericà amb qui em vaig reunir a Brussel·les que em va dir: "En un període previsible, tancarem la frontera del nostre país als europeus". Això, dit d'una altra manera, significa que el continent més ric del món s'ha convertit en un continent d'emigració una altra vegada. Per què? Per una part, som el continent més ric del món i, per un altre costat, veiem que els joves ens abandonen. Per mi, la resposta és la següent: perquè la riquesa està mal distribuïda. Som rics, però la distribució de la riquesa no és justa. I la segona frase que em va afectar moltíssim la vaig sentir al Parlament grec. Sóc president del Parlament Europeu, sí, però també sóc diputat alemany, i vaig anar a Atenes i vaig intervenir davant el Parlament d'Atenes, i alguns diputats em van donar a entendre: "En el passat vau venir amb armes i avui ens arribeu amb l'euro". I m'ho deien a mi, com a diputat alemany.

Quan dic que hem d'unir les nostres competències i unir les nostres forces em refereixo al següent... Els en donaré tres exemples. Primer, si aquí, a Barcelona, vostès van al mercat i compren mig quilo de pomes, paguen IVA; si van a la borsa, també a Barcelona i compren unes accions, no pagaran IVA. A les transaccions financeres a la UE els podríem imposar un 0,05%; si imposéssim aquest impost sobre transaccions financeres estaríem parlant d'uns ingressos addicionals de 50.000 milions d'euros a l'eurozona. Entre nosaltres, senyores i senyors, no tinc la impressió que els que estem aquí reunits necessitem ajuda social, no estem en aquesta situació. Però si aquest 0,05% suposa uns 50.000 milions d'euros, ens podem imaginar quines quantitats estan transferint els mercats financers. No pot ser que el deute públic d'un país es financi sempre a través de retallades del pressupost públic i reduint les prestacions per als ciutadans, i que hi hagi grans fons d'inversió, grans empreses, grans grups --i sigui dit de passada, alguns dels quals han rebut ajudes perquè els ha salvat l'Estat--, que no hagin de pagar impostos en les seves transaccions financeres. Per tant, l'impost sobre les transaccions financeres no és una qüestió d'ideologies, és una qüestió de justícia, raó per la qual també 557 diputats de tots els grups, horitzontalment --conservadors, cristianodemòcrates, verds, socialdemòcrates, comunistes també--, han votat a favor de la imposició d'aquest impost sobre transaccions financeres. 557, un resultat únic al Parlament Europeu, i jo ho entenc perquè no és una qüestió ideològica, política, és de justícia. No pot ser que la senyora que va a comprar al mercat hagi de pagar IVA i finançar les pèrdues i que els grans inversors de capital no hagin de pagar res. 50.000 milions d'euros extra i un 11% que suposa a Espanya el producte interior brut del total de la zona euro. Tenint en compte aquestes xifres, aquests 50.000 milions en un 11% fluïrien en el pressupost espanyol. Crec que un ingrés addicional de més o menys 5.000 milions d'euros en el pressupost nacional seria una quantitat que aquest país podria necessitar urgentment.

Passo ara al meu segon argument: Grècia. Si a Grècia es viu la pitjor crisi de la seva història, que està relacionada també amb el fet que han pogut treure durant aquesta crisi 200 milions d'euros que han anat a parar a paradisos fiscals, jo entenc que la gent a Atenes surti al carrer. I no serveix de res que en aquest context la RFA tanqui un acord per evitar l'evasió fiscal amb Suïssa, no. El que necessitem és un acord a escala europea per evitar l'evasió fiscal, per combinar forces. També crec que hem de ser més creatius, utilitzar més la fantasia a Europa. Aquest meliquisme, el fet que només ens mirem a nosaltres mateixos, és una cosa perillosíssima per al nostre futur. Els europeus hem desenvolupat un eurocentrisme altament perillós. Senyors i senyores, tenim 500 milions de persones que viuen a la UE, en 27 països, el 8% de la població total del planeta, és a dir, el 92% de les persones que viuen a la Terra no

viuen a Europa. Els europeus sempre diem que és al revés, ¿oi? Però és un error fatal. Les estadístiques demogràfiques ens diuen que l'any 2040 hi haurà 8.000 milions de persones al món. A la RFA, el meu país, 76 milions. Això significa que l'any 2040 el país més poblat demogràficament de la UE tindrà menys de l'1% de la població total del món, aquesta és la realitat. I davant d'això, quina és la nostra reacció?

Al nord de l'Àfrica, hi ha alguns censos de milions de persones que estan avançant per la via que els porta cap a un altre futur. ¿Quina és la resposta que nosaltres com a europeus hem donat a la primavera àrab? Els la puc descriure. Hi enviem els nostres ministres d'Afers Estrangers i feliciten la gent per la revolució que han portat a terme, i a continuació els nostres ministres de Finances redueixen l'ajuda al desenvolupament. Aquest és el missatge que transmet Europa: felicitats.

Jo proposo una altra cosa. Els països del nord de l'Àfrica necessiten infraestructures, necessiten carreteres, necessiten vies de ferrocarril, necessiten ports i aeroports que siguin competitius, necessiten un sistema sanitari, necessiten universitats, escoles, hospitals, alguns d'aquests països necessiten urgentment un sistema qualificat de gestió d'aigües, també necessiten una agricultura sostenible que sigui capaç d'alimentar d'una manera sana i sostenible la seva població... I qui els pot donar els coneixements necessaris? Qui els pot donar les infraestructures, l'assessoria? Qui els pot ajudar a construir tot això? Ningú millor que els seus veïns, els que tenen més a prop, els països del sud d'Europa: Espanya, França, Itàlia, Xipre, Grècia... Si ens prenem seriosament la Unió per al Mediterrani que hem creat, perquè no l'hem creat perquè el 14 de juliol del 2008 poguessin passar revista tots els caps d'Estat i de Govern en una parada militar. La Unió per al Mediterrani s'ha fundat com un projecte de futur econòmic. No hem tingut mai una possibilitat de convertir la costa mediterrània en un espai de cooperació, cosa que suposaria un avanç econòmic per a les dues bandes del Mediterrani. El Banc Europeu d'Inversions té milers de milions de disposició per invertir en aquesta mena de coses. Després d'aquest debat, em reuniré amb el secretari general de la Unió per al Mediterrani. Jo hi insistiré. No penso dir: "La Unió per al Mediterrani es pot convertir en l'oportunitat econòmica, social, cultural per a les dues bandes de la costa mediterrània"; simplement, ens hem de posar a treballar, ens hem de ficar en aquest projecte, i deixar d'estar absorbits per les retallades presupostàries, com si no hi hagués res més al món.

“
‘De tant en tant, els europeus hauríeu de fer un cop d'ull al mapa; si ho féssiu, entendríeu per què nosaltres volem comprar el port del Pireu’, em va dir el governador del Banc Central Xinès
 ”

Sense inversions no creix l'economia. I si preguntem on hem d'invertir, doncs on acabo de descriure que s'ha d'invertir. Els diré una cosa. Fa un any vaig ser a Pequín i vaig tenir la possibilitat de reunir-me amb el governador del Banc Central Xinès, que em va dir: "De tant en tant, els europeus hauríeu de fer un cop d'ull al mapa; si ho féssiu, entendríeu per què nosaltres volem comprar el port del Pireu". Va ser una revelació. Per què els joves d'aquest país es veuen obligats a emigrar? Per què han d'emigrar si resulta que tenim oportunitats econòmiques al davant de la porta? Si continuem tenint una política de cohesió a la UE...

La primera vegada que vaig venir a Espanya va ser l'any 80-81 i, si comparo l'Espanya dels anys 80-81 amb l'Espanya del 2012, he de dir que és impossible de comparar. Malgrat tota la crisi, aquest país és un país molt modern, competitiu encara. L'entrada d'Espanya a la UE ja ha complert 25 anys, es van complir l'any passat. En aquests 25 anys, la política de cohesió de la UE ha tingut com a conseqüència un gran creixement econòmic i de treball en aquest país. Per què s'ha d'eliminar la política de cohesió de la UE? Per què no continuar invertint en recerca, en qualificació, en educació, en la intel·ligència dels joves que tenim? Nosaltres, com a europeus, estem en una competència intercontinental perquè la resta de regions d'aquest món no estan dormint, no s'han quedat dormint, són ben presents i ens desafien. La Xina, l'Índia, el continent llatinoamericà... s'estan desenvolupant, no sempre en la direcció adequada, és cert, però hi ha una gran dinàmica, per exemple, al Brasil, a Mèxic.

El Sud-est Asiàtic és un enorme àmbit econòmic. Els països de l'Àsia estan formant en aquests moments un mercat interior. I la gent em diu: "És que produeixen més barat que nosaltres, els europeus". És veritat. La producció en aquestes regions del món és més barata que a Europa. Evidentment, a la Xina i el Vietnam es pot produir a un preu més reduït que a Espanya, i els diré per què: perquè hi ha treball infantil, perquè la jornada dura 12 hores, perquè no hi ha cap dret social, perquè no hi ha sindicats, perquè no hi ha llibertat d'expressió, perquè s'estan batent rècords en execu-

cions, en penes de mort, perquè hi ha tota una sèrie de fenòmens. I jo no estic a favor d'importar aquest model a Europa, però estic molt a favor d'aprofitar aquesta força que tenen 500 milions de persones i 27 països, que en la nostra política comercial puguem dir, gràcies a aquest suport: "Vosaltres heu d'acceptar la nostra norma, el nostre estàndard, heu d'acceptar que, si no limiteu les emissions de CO2, el món deixarà de ser habitable en un moment o altre".

Necessitem més energies renovables, tot sigui dit de passada, i voldria afegir que el país més potent econòmicament de la UE està abandonant l'energia nuclear; Alemanya ho està fent. Ara continua sent el nucli industrial d'Europa, això no ha canviat. Alemanya tindrà una indústria forta de cara al futur, però alhora està abandonant l'energia nuclear, i aquesta diferència, aquesta necessitat energètica que deixem de tenir, l'hem de cobrir amb un altre tipus d'energia, que són les energies renovables. I no tenim tant de sol com Espanya. Tenim set mesos d'hivern i cinc mesos en què no hi ha estiu, això va dir Napoleó Bonaparte d'Alemanya. Què tenen aquí, a Espanya? Sol i mar; i a Grècia, també.

Les inversions en energia solar com a font important d'energia renovable per a tot Europa i la creació de xarxes transeuropees per poder transportar aquestes energies renovables és un programa d'inversions enorme que sortiria a compte. Si importem gas de Rússia, estem construint conductes de milers de quilòmetres amb un prefinançament que s'amortitza a través de la venda del gas. Això es podria replicar i aplicar-ho a l'energia solar. Per què no tenim valor? Per què no tenim la fantasia i la creativitat per debatre aquesta mena de coses? Perquè, a més que és un missatge d'esperança, és una qüestió psicològica. S'ha dir als joves: "Sí, aquest continent també té un futur". Si combinem el que podem fer, el que hem de fer com a europeus, i el que podem i hem de fer a nivell nacional, si organitzem bé aquesta combinació, ens guanyarem la confiança de la gent en les institucions, recuperarem aquesta confiança.

“

Si fracassa la construcció europea i si permetem que hi hagi una renacionalització, demà no tindrem dictadures, però tornaran els fantasmes del passat

”

Voldria acabar aquesta intervenció dient el següent: al principi els he dit que Europa pot fracassar i això significa que hem de descriure l'alternativa a l'Europa que tenim en aquests moments, una Europa que no és perfecta. La UE que tenim en aquests moments no és prou eficient, continua sent massa burocràtica, continua tenint problemes a l'hora de prendre decisions, però és molt millor que el que ha viscut aquest continent anteriorment. La integració europea tal com la coneixem actualment és un projecte històric, un projecte històric que s'ha d'interpretar com a projecte històric de la segona meitat del segle XX, perquè no és més que una resposta a la primera meitat del segle XX. La primera meitat del segle XX va viure la primera guerra mundial, la guerra civil espanyola, el feixisme en una part d'aquest continent, els bolxevics en una altra banda... L'Europa de la segona guerra mundial, amb els crims inefables dels nazis com a punt més baix de la història de la civilització. ¿I què és el que ha marcat la segona meitat del segle XX? La cooperació d'estats i pobles més enllà de les fronteres, la creació de les institucions democràtiques a un nivell supranacional. Per a un país com el seu país, un país com Portugal, com Grècia, va ser la sortida de la dictadura per instal·lar-se en una comunitat d'estats sostenible, duradora, com a unió transnacional que ha contribuït a estabilitzar la democràcia nacional. El que s'ha fet a partir del 1989 fins al 2004 amb l'ampliació de la UE, amb l'entrada dels països de l'Est, una Unió que s'ampliava cap a l'Est, tot això, realment, ¿ho volem arriscar? Aquesta, aquesta és la pregunta que ens hem de plantejar.

Els exposaré ara tres cites de l'Europa del segle XXI. Primer: "Auschwitz és un detall de la història del món, no és tan important", Jean-Marie Le Pen, 20% a França. Segona cita, del vicepresident del Govern de Silvio Berlusconi, del senyor Bossi, sobre les pasteres del Mediterrani: "Quan veig aquestes barquetes, vull sentir canons". Tercera cita, de Jörg Haider, que era el president d'un partit d'extrema dreta a Àustria: "La política de treball del Tercer Reich no estava tan malament". A la segona part del segle XX, hem intentat acabar amb els dimonis de la primera meitat del segle XX, i ho hem fet a través de la política transnacional. Els hem posat les manilles, però no els hem eliminat totalment. I jo els dic que, si fracassa la construcció europea i si permetem que hi hagi una renacionalització, demà no tindrem dictadures, però tornaran els fantasmes del passat. Per tant, dic que la UE està en una cruïlla. He intentat exposar algunes vies econòmiques o polítiques que ens permetrien sortir d'aquesta situació tan difícil i, dit això, espero un gran interès en el debat amb vostès.

Gràcies per la seva atenció.

VERSIÓ ORIGINAL - (V.O.)

És la col·lecció dedicada a difondre el contingut dels debats i conferències que, de manera regular, organitza la Fundació Rafael Campalans en qualsevol dels seus àmbits temàtics, així com altres textos d'interès.

Puntualment, V.O. serà també un espai dedicat a donar a conèixer les conclusions dels diversos grups de treball que es reuneixen a la nostra Fundació.

Fundació
Rafael Campalans

Trafalgar 12, entresòl, 1a
08010 Barcelona

Tel. 93 319 54 12
Fax 93 319 98 44

www.fcampalans.cat
fundacio@fcampalans.cat